

Iancu Laura

Holdvilágos tintafoltok

Az ember sírva születik. Ez az első emléke. A könnyek azóta is segítik. Nem az újjászületést, hanem a túlélést.

•

Odakinn világos van, de ez a fény már nem a tegnapi.

•

Senki másnak nem hiszek, csak annak, akinek nem hallom a szavát.

•

A szavak segítenek megszökni onnan, ahol nem jó lenni.

•

Az embert emberi szeretettel szeretem, az ellenségemet csakis isteni szeretettel szerethetem.

•

Valaki mindig visszafordult velem a zsákutcából. Ki gondolta volna, hogy a magányom is a másé?

•

Két állomás között, ideiglenes létállapotban, a világom egy kis csomag. Mégis, olyan súlyos, mint az éjjeli álmom.

•

Mennyi váróterem van, s bennük hány kettétört fésűvel rendezett haj, lyukas pulóver és kölcsönként életfoszlány hánykolódik...

•

Visszatértem, de neked örökre elutazott maradtam.

•

Amikor a Tabán templomának hangja is megkondukt, három fokkal melegebb lett.

•

Mily különös csend lakik az öreg tárgyakban. És mily különös, hogy min-

den emberrel egy szó hal meg, amelyet többé már soha senki nem ejt ki. Az öregemberrel... az öregemberrel egy nyelv hal meg.

•

Megvacsorázni magánnyal és hideggel, majd várni, míg a hajnal betakar, eltakar a Nap szeme elől.

•

A teljes megsemmisülést ki kell érdekelni. Nézni, vakulásig nézni a földet.

•

A Ferenciek terén hamuval kereszteltek. Még jó, hogy mindeközben szakadt a hó, a fehér látomás.

•

Nem minden reggel hoz új napot. Vasárnapi ruhában várom vissza a fecskéket.

•

Isten tudja, miért éppen az esőben araszolva jöttek szembe velem Egy József szavai, hogy az igazi művészet nem őrzi, hanem teremti a tradíciót. Negyedórával korábban érkeztem Makovecz Imre temetésére. És soha ilyen sokat nem beszélgettem vele.

•

Az ijedség olyan, mint egy dalkísérlet. A lélek dúdolni kezd, aztán váratlanul lekonyul, mit sem törődve azzal, hogy a formát ki kell tölteni.

•

Íme, jön a tavasz, és egyetlenegy virága sem nyújt vigaszt. A médiumok bevallják: pusztán csak közvetítői és nem forrásai a végérvényes megoldásoknak.

•

Végül, ismét az ég sugall valamiféle menedéket. Vannak gondolatok, ame-

lyek soha semmilyen alakban nem nyilvánulnak meg. Nagybetűs gondolatok.

•
Hiába hogy feltalálták a máglyát, a be nem teljesült szerelmet nem égeti el.

•
Két alvás között arcot mosok, de a folt nem tisztul. Mégiscsak megütöttek...

•
Könyörülj rajtam, te egyetlen eltemetett halhatatlan.

Menthetetlen tavasz

Engedjétek hozzám jönni a keselyűket,
fekete hajam ezer tüske,
a szívemet leírni nem lehet,
hadd marják ki fejemből
a kétnapos emléket.
Adjátok nyelvemre a szót,
mely tagadja, hogy megtörtént, ami volt.
Tekintetháborúk és Auróra,
négy évszakra ítélt séta
az Ermitázstól a Néva-partra,
a kívülről is meleg Téli Palota,
az ateizmus templomában elhallgatott ima,
s ki maga volt a kísértő: a világló éjszaka.
Emeljétek jobb kezemet,
ki kezet fogott véle,
hajítsátok, tátva a madár csőre,
s a tudatlan ballal,
ki maga is áruló,
kinek a bűnből sem jutott,
töröljétek nevét a naptárból,
mint ártalmatlan méregfogat.
Mint kölcsönkapott szerelmet:
visszaadom,
mint lopott kincset csodáltam,
mint tiltott gyümölcsöt akartam,
egyetlenegyszer
Szentpétervárt Szentpéterváron.